

Tandori Dezső

író, költő, műfordító (Budapest, 1938. december 8.)

A szerző írja vallomását, de babonából nem teszi közzé, míg valóban be nem tölti a hetvenet.

József Attila „ma”

I.
Korszerűtlen vagyok. Nem is vagyok „ma”,
én, aki itt e sorokat rovom.
Vagyok csak a múltakat sokszorozva,
ebbe belefogyón.

Kit családfők kegyelnek, sose voltam,
hűvös és örökkévaló
dolgok hívtak őgyelgésre: botoljam
le adagom, akár a virsliló.

Nem vonzott a durvulás. Se a freudi
elmélet, se a többi,
nem bírtam tételek szerint akarni;
mint tornát, éneket, rajzot: kilökni

a holnapra-teendőkből amit csak
lehet! Portásnak lehetett
állnom diplomámmal, és hogy tanítsak,
alig hittem rátermettségemet.

Ifjúságom zöld vadon volt-e, kérdem?
Átlagosan fociztam,
fák kérgén alig horzoltam a térdem,
néhány vízi túrát lehúztam.

Ötven éve márciusban, hogy e
pályán nyilvánosan vagyok.
Mit kérdezném, gyarapszik-e, fogy-e
bármilyen, ha gyarapodom, ha fogyok?

Unom a hűvös hajnali plazákat,
hegyek tövén, mégis ők: tereim.
Plazítani megyek ma is, a bánat
bánkódjék a kor eseményein!

II.

Minap rájöttem, milyen balga kedvvel
hallgatunk híreket,
saját kényszerképzetünk nem ereszt el,
de csak az áhitat, az se lehet,

a részegség, hajnali, délutáni,
s hogy egy nagy Úr vendégei
lennénk, ám higgye Kosztolányi,
rendben, bejött neki.

Jó, József Attilával bírták egymást;
összekötötte őket az a „Meglásd...”
Egyik itt, másik amott engedett.

Most együtt vannak. S inkább kávéházba
járnak, nem csillagflipper égi bálba,
és velük Szép Ernő is ott lehet.

III.

Ne mondd, hogy mindent, mi ennivaló,
megkóstoltál – s kiköptél.
A dolgok sokkal szomorúbbak ennél,
majd még ennél, „hol egy FALATOZÓ”?

kérdeznéd, mint a világvégi busz
poros várótermén, de sorra zárnak
a boltok, maradéka egy bazárnak,
ennyi, amire keresgélve jutsz.

Hát örvendj gyorsan kedves-hűs plazádnak,
menj, mielőtt a tömeg is beárad,
hazafelé puffadás elleni

gyogyót vegyél, vagy segítsd karnitinnel,
ami másképp csak hány-vet ámmal-ímmel,
egyebeken nem tudsz segíteni.

IV.

Fejezd be. Ezt. Végső következtések
napja – az még odább van.
Keress, dobozban, pár könnyű emléket,
maradj, vagy ne maradj szobádban,

emelj le polcodról, vagy ne emelj le,
naplókat, verses könyveket,
egy kis játékot is megérdemelve
délután kártyaosztásod lehet,

a házi bajnokin. Aztán beszámolsz,
magánlevelezésben, mind a hajmeresztő
fordulatokról, melyek a világ

minden tenisztornáját, fociját
helyettesítik neked, s óravesztő
emlékeket elfeledgetve tárolsz.

Megszeged a kenyeret, mint szonett
szép szabályát, „egy vashatost neked”!
Mind, amíg így segíthetsz magadon,

hogy egy rab munka helyett más rabon
ily szabadon, váltogatva raboskodsz,
büszke se légy, de csak ne is szabadkozz.

Kovács Attila

képzőművész, szintaktikus (Budapest, 1938. december 15.)

Édesanyám, Megyery Mária Rozália a Tűzoltó utcai gyermekklinikán hozott világra – bizonyosan sejtette, hogy forrófejű leszek. A Megyery család Heves megyéből való. Dédnagyapám, Megyery József főnemes, a Pest megyei Szirákon volt szolgabíró, majd Turán főszolgabíró, 96 éves korában halt meg.

Édesapám 1910. december 1-jén Nagyváradon született. 1930. augusztus végén átszökött a határon, és Budapestre jött, hogy ne kelljen román katonának állnia. A második nagy verekedés előtt keresett kirakatrendező volt. 1938-ban az Erdélyi Szépművészeti Céh Kós Károly aláírásával tagjává választotta. 1948 körül, a „boldogságtechnikusok” hatalomátvétele után kijelentette, hogy Sztálin- és Rákosi-képeket nem tesz ki a kirakatba, és pályát változtatott. Hosszú évekig esti iskolákban tanult, építésztechnikus lett, de 17 éves korától munkája mellett mindig, nyugdíjazásától kezdve 86 éves korában bekövetkezett haláláig, csak festett. Azt mesélte később, hogy kisgyerekként órákig ültem mellette a sámlin, főleg Rákoskeresztúron, és néztem, hogyan keneti ecsettel az olajfestéket a vászonra. Második születésnapomra asztalosnál készítettett 14-15 finom, barnára politúrozott geometriai testet kaptam.

1944 karácsonyán, amikor a szovjet hadsereg Budapestet ostromolta, a Práter utca 4.-ben laktunk. Édesapám talán két hétre pincénkben befalazta édesanyámat, hogy a szovjet

katonák ne erőszakolják meg. A csepeli bombázások iszonyata közben apai nagyapám félelmében felakasztotta magát. 1945 karácsonya előtt Csepelen voltunk anyai nagymamámnál látogatásban. Édesanyám valamiért rettenetesen szidott, amit egy idő után már a nagymamám is megsokallott, mert váratlanul jó hangosan rárivallt anyukámra:

„Hagyd békén azt a gyereket, mert az Attila, az Attila! Érted?” Ez a mondat egész életemre megerősítette a lelket, és egyértelmű irányt adott neki.

Néhány nappal később, karácsonyra édesapámtól filmvetítő gépet kaptam. Az elkövetkező években édesapám dolgai között éltem. Vonalzók, olajfestékek, gombfestékek, rajzpapírok, színes kartonok, papírok, ecsetek, festőállványok, rajztáblák, festékszóró pisztoly, fényképezőgép, fénymérő, sablonok, görbevonalzók, léptékek, logarlécek, pantográf, ollók, kréták, ceruzák, dobozok, rajzszögek, nagyítók, hegyező, folyóiratok, kombinált harapófogó, kirakattervek, később építészeti tervek, hegedűk, kották vettek körbe, majd az államosításkor egy zongorát is vásárolt édesapám. Szüleim falán Liszt Ferenc gipszfeje, az én szobám falán Giotto Madonnájának kemény kartonra kasírozott reprója lógott. 1948 nyarán a Nemzetközi Vöröskereszt segítségével három hónapra Svájcba vittek, hogy testileg megerősödjek. Onnan írtam a szüleimnek, hogy olajfestékekkel festek. Vélhetően akkoriban kezdtem rend-

szeresen festeni. Később a még romos királyi várba, Szentendrére, a Gutenberg Művelődési Házba, a Dési-Huber Képzőművészeti Körbe jártam. Hat és fél évig hegedültem, és még két évig zongoráztam is. 1953 és 1957 között az Ybl Miklós Építőipari Technikumba jártam. Lassan érett bennem a kép, a szám és az idő sokfajta összefüggése, a pártállam totális információs és erkölcsi sivataga ellenére.

1957 nyarán leérettségiztem, majd elhelyezkedtem a Madách téri Lakóépítettervező Vállalatnál. 1958 január első munkanapján a könyvtárban találtam egy kis, Skira kiadású könyvet a kubizmusról. Ekkor láttam először életemben XX. századi modern képet. Másfél hónapig nem festettem, csak gondolkodtam. A számomra új képekből azt a következtetést vontam le, hogy látható modell nélküli festészet is lehetséges. Nem hagytam abba a természetelvű tanulmányokat, de ezekkel párhuzamosan kisméretű strukturális tanulmányokat is festettem, megszámlálható képi elemekkel (A. K. Werkbuch 12, Kolumba Köln, 2002). Ekkor kezdett tudatosodni bennem a különálló, megszámlálható elemekkel megfogalmazható képi nyelvezet. 1958 nyarán Schubert Ernő, aki 1944-ben a szovjet hadsereg tiszti egyenruhájában jött elfoglalni az országot, felvett az Iparművészeti Főiskolára, gobelin szakra. Itt ismerkedtem meg a Jacquard-szövőszékek „igen” és „nem” elvű digitális logikájával. 1963-ban olvastam először Bolyai János nem euklideszi geometriájáról. Azt gondoltam, ha 1823-ban, a matematikában lehetséges volt több mint kétezer év után tovább következtetni a tér szerkezetéről való gondolkodást, akkor talán a képi tér szerkezetéről is lehetséges lenne egy nem euklideszi vizuális szintaxis megfogalmazása.

1964. június 30-án turistaútlevelel Nyugatra mentem, és július 3-án a nyugat-németországi zirndorfi lágerbe kerültem – ekkor rajzoltam, július 3. és augusztus 26. között első szekvenciális munkáimat. Innen kikerülve segédmunkás, majd építészeti irodában rajzoló voltam, politikai menedékjogot kaptam, nyelviskolába jártam.

1965 tavaszán felvételiztem a düsseldorfi akadémiára, ahol írásban közölték, alkalmatlan vagyok a művészi pályára, azonban 1965. november elején 245 márka ösztöndíjjal felvettek a stuttgarti akadémiára.

Úgy gondoltam, a világ gyorsabban fejlődik a tudományban, mint a művészetben, másrészt csak az egyértelmű, tehát igaz, mindenféle nyelvi manipulációtól mentes, azaz félreérthetetlen és ellenőrizhető kifejezési formának lehet létjogosultsága. Természetemből fakadóan is, de elsősorban azért fordultam a geometriai és matematikai műveletekhez, mert ezek igaz műveletek. Igazságukat, érvényességüket nem lehet kétségbe vonni. Tények, számok, okok, relációk, információk, formációk és konfigurációk érdekelték. Első lépésként egyenként bizonyosan igaz strukturális tételeket tettem egymás mellé. Új szemmel kezdtem tekinteni a világra és egyúttal saját képeimre is, felfedeztem a dolgok tulajdonságainak, sajátosságainak összehasonlításából fakadó komplexitásokat és hierarchiákat. Ezekből arra következtettem, hogy képeimet különböző formakategóriákból és eltérő tulajdonságú struktúrákból kellene összetennem. 1965-től kezdve ilyen gondolatokból fejlődött ki szintetikus strukturális módszerem.

A formák származását kutattam, mely erők hozzák azokat létre, és milyen irányban változnak tovább. Úgy gondoltam, hogy elemzésekkel mind-

ezt megérthetem, hiszen a létrehozó erők rendezik a struktúrákat, így azokat tekinthetjük a formák információinak. Néhány hónap után azt is megértettem, hogy a XX. század legfontosabb jellemzője a dinamikus változás. Ettől kezdve minden munkám az idő és a visszafordíthatatlanság elve szerint is alakul.

Szekvenciális munkáim matematikai programjaiban 1967 óta minden paramétert egységek összeadásával, tehát digitális logikával, és minden információt paraméterek szintetikus összeadásával fogalmazok meg. Konceptiómat *Az átalakuló plasztikusság* című kiáltványban foglalom össze. Ebben világosan megkülönböztetem a vizuális nyelvezetet a vizuális kifejezéstől, a vonatkoztatási rendszert a strukturális folyamattól – más szavakkal az információt, a vizuális anyagot, a struktúrát és a formát. Egységek összeadásával definiált strukturális viszonyok képezik a fogalmi és számszerű mennyiségeket, amelyek látható eredménye a vizuális minőség. És mivel a vizuális minőség a számszerű viszonylatok következménye, ezért minden számszerű változtatás vizuális, formai változást is eredményez. A végeredmény a logikai szép, ami akkor szép, ha ép.

Képeim ezért nem leképzett, és nem is absztrahált, hanem szintetikus képek; ezeket nevezem a XX. századi festészet és szobrászat harmadik lehetőségének.

Sokan megkérdezik, miért nem készítek inkább filmet. Azért, mert úgy gondolom, az ellenőrizhetőség szempontjából a film is olyan, mint az élet: látjuk a pillanat képét, de ugyanúgy elmúlik, mint az élet, és csak megbízhatatlan emlékképünk marad róla, semmi más. A strukturális kép valamely struktúra imaginárius, képzetes pillanatának képe, azonban az én szekvenciáim szintetikus fázis-

képeinek mindegyike az egymást követő 'jelen'-ek előre és visszafelé ellenőrizhető fázisképei.

1967-től kezdve új, szintetikus strukturális elméletemet minden szempontból kidolgoztam és elméleti eredményeimet az elkövetkező évek során írásban is rendszeresen megjelentettem. Összefoglaltam a programozás koncepcióját (*Vizuális struktúrák szintetizálásának és relativálásának funkció táblázata*, 1973).

Munkáimat 1969-ban Max Bense, az esztétikai információelmélet megfogalmazója fedezte fel, és ő indította el kiállításaim hosszú sorát is.

1970 húsvétján rajzoltam első saját, nem euklideszi vonatkoztatási rendszert.

1972. február 17-én Kölnbe költöztem. 1978. december 15-én megszületett Béla fiam.

1997 óta festészetet tanítok a magyar Képzőművészeti Egyetemen.

2001-ben a pécsi Janus Pannónius Tudományegyetemen Doctor of Liberal Arts kinevezést nyertem el.

(Német művészettörténészek munkáimról írt tanulmányai, valamint saját írásaim német nyelvű fogalmazásai CD-n nálam ingyen kaphatóak.

Az egyetem kiadványaként 2005-ben megjelentek válogatott írásaim *Az átalakuló plasztikusság... Művészet és matematika... Alapelvek és következtetések... 1967–2005* címmel. Ebben megtalálhatóak a rólam szóló általános adatok is: életrajzom, egyéni és csoportos kiállításaim, műveim közgyűjteményekben, budapesti és kölni műtermem címe stb. Honlapom: www.attilakovacs.hu)

KOVACS ATTILA

Hajdú László

képzőművész (Léva, Csehszlovákia – ma Szlovákia, 1938. december 17.)

Innen, a hetvenedikről már van némi távlata a múltnak.

Merjem-e azt hinni, hogy szerencséje van annak, aki művésznek születik?

Egyáltalán, miként értelmezhető ez a fogalom? Ki az, mi az: egy nagy sztár?

Akiket én csodálok és szeretek, emberként ugyancsak megszenvedték sorsukat. Szegény Rembrandt, szegény Van Gogh, C. D. Friedrich, Attila és Egry József, Bartók Béla.

Mi vezet valakit erre a pályára, nem tudom. Ez nem választás kérdése végül is – ez sors.

Szárnyalni szeretnénk szabadon. De a művész sem engedhet meg magának bármit. A művészet egy magasabb akarat megnyilvánulása, ő pedig médium, aki ezt közvetíti. Ősidők óta tartó folyamat a művészet, és a kollektív tudatalattiból táplálkozik.

Azt mondjuk, hogy majd az idő dönti el, mi maradandó, mi nem, mert ez épp ezért közmegegyezés kérdése.

En úgy látom, hogy csak a művészet teszi elviselhetővé a világot. A művészet nem hazudik, mert akkor már nem az. Azt is mondhatnánk, hogy az emberiség lelkiismerete. Nem vagyok ateista, Isten létének bizonyítékát éppen abban látom, hogy olyanok által üzen, mint J. S. Bach vagy épp Mark Rothko.

Az individuum számára a leginkább vágyott dolog a szabadság. Nem születünk azonban szabadnak, épp fordítva van: szabadnak halunk meg.

Mindig a szabadságot szerettem, és látni szerettem volna a valamilyen formában testet öltő szabad gondolatot. A rajz volt az egyik játékom, ez kis firkák formájában a mai napig elkísért. Nem tekintem őket műveknek, olyanok inkább, mint a lepkék, amiket gyorsan összefogdosom, mert félttem, hogy elszállnak.

Az első, megrendítő eszmélést hozó élmény fiatalon ért. Gimnazista voltam Fehérváron, rajz szakkörbe jártam. Az impresszionisták kezdtek izgatni, az izmus lényegét azonban még nem értettem. A Csók István Képtárban nyílt egy nagy kiállítás. A sok képből ma már csak egyre emlékszem. A nagy sötét anyagból szinte kivilágított egy Egry-kép. Nagyon szokatlan volt, olyat addig még nem láttam. Egy hatalmas, szívárványos fényrobbanás tükröződött a vízben. A valóságban nincs ilyen. Először éreztem azt a csodát, hogy a festő képes benső vízióját áhítatos formába önteni és kivetítve mások számára láthatóvá tenni.

A főiskolán azonban lassan elveszítettem ennek a romlatlan felismerésnek még az emlékét is. Egy 18 négyzetméteres freskó karton volt a diplomamunkám. Szokatlan témát választottam. Bejártam a Kórbonctani Intézetbe, és végignézttem néhány boncolást. A freskó témája a meditáció volt. Központi figurája egy tudós, kezében a fiatal hulla szívével. A feladat kimerített, depressziós

állapotba kerültem. Mesterem avval vigasztalt, hogy van léptékérzésem, ami ritka adottság, és hogy senki sem attól lesz művész, hogy ráütik a bőrére a pecsétet.

Két évig nem találtam a helyemet.

Azt hiszem, Kondor Béla segített. Egy kiállításon találkoztunk, és eljött hozzánk, hogy megnézze a rajzaimat. Megittunk egy üveg pálinkát, a szüleimet kiküldte a szobából. „Eltipródtak az öregek, most már nyugodtan beszélgethetünk.”

Alaposan helyretett, miközben lapozgatta a rajzaimat. Végre talált néhányat, amelyek megnyugtatták. „Jól van. Nincs itt semmi baj” – mondta, és elment.

Óriási vágy fogott el a tenger iránt, de azt a tengert, amit akkor láttam, nem lehet lefesteni. Újra éreztem a külső és belső kép közötti alapvető különbséget. Boldog voltam, amikor közelébe kerültem a titoknak és onnan segítséget kaptam.

Santorini déli oldaláról indultunk hajóval délután öt órakor Kréta szigete felé. Besötétedett, a társak már aludtak a kabinban. Egyedül kormányoztam a vitorlást. Végtelen tér vett körül. A semmibe vesző látóhatár, a csillagos égbolt. A titokzatos mélység felszínéről jövő halk csobogás. Egy határtalan kristálygömb közepén lebegtem. Nagy-nagy nyugalom és biztonságérzet töltött el.

A festő mindig fest, akkor is, amikor nem fest. A fény mibenléte kezdett el foglalkoztatni. A kép mögötti térből áradó, a formák között magának utat találó, a teret betöltő, mindenütt jelen lévő kozmikus fényé. Az ilyen fénynek nincs iránya. Egy állandó csendes sugárzás, áramlás, pulzálás ez, ami inkább csak jelenléte egy ismeretlen energiának. Nincsenek tárgyak, nincs önárnyék és vetett árnyék. Fizikai vagy szellemi eredetű ez a fény? Akkor is látom, ha becsukom a szemem. Már csak elképzelem ezt a fényt. Jó lenne, ha mindig körülvenne, megvédene.

Boldogok, akik látják, akik keresik és hordoznak magukban belőle valamennyit. Azt hiszem, ennek a fénynek a hiánya enged teret a gyűlöletnek. Ott van sötétség, ahol ennek – a szeretet fényének – valami útját állja.

Szomorúan nézem a nagy becsvágygal törtetőket, hatalomépítőket, ítélezőket. Hogy is haragudhatnék rájuk?

Zana József

színész (Újpest, 1938. december 20.)

Komikusnak humoros a lelke...

Amióta világ a világ, állítom, a színészi pályát igazán nem lehet megtanulni, erre születni kell!

Így jöttem világra én is.

Szüleim egyszerű emberek voltak. Édesapám a tanácsházán, édesanyám a Hazai Pamat szövetségben dolgozott.

Akkoriban az embereket származásuk szerint három kategóriába sorolták: értelmiségi, munkás és egyéb. Mindenki azon ügyködött, hogy munkásszármazást igazoljon – én egyéb lettem.

Egyébként nem bántam...

Általános iskoláimat a Megyeri úti tanintézetben végeztem.

Rossz tanulónak indultam, később visszaestem. Tanárain utánzását tökélyre fejlesztettem, amelynek osztálytársaim őszintén örültek, tanárain kevésbé...

Nyolcadikos koromban Petőfi Sándort személyesítettem meg, aztán Kőműves Kelement alakítottam egy iskolai rendezvényen. Itt dőlt el, hogy színész leszek.

Középiskoláimat a Landler Jenő Gépipari Technikumban (vajon tudja-e még valaki ki, volt ő?) végeztem. De még érettségi előtt jelentkeztem Rózsahegyi Kálmán színiiskolájába. Esténként hozzá jártam színész mesterséget tanulni.

Érettségi után technikusként a Hájgyárba kerültem. Mellesleg a gyár NB II-es csapatában fociztam. Később

a futballtudásomat több évtizeden át a színészválogatottban kamatoztattam.

Egyik színész-új ságíró meccsen hatalmas öngólt ragasztottam Koós Jani hálójába. Megjegyezte: „Te örült, gólt lóttél?!“ Mire én: „Csak nem gondolod, hogy ilyen közlőről kihagyom.”

Visszatérve Kálmán bácsira, akinél többek között olyan nagyságok

végeztek, mint Mezey Mária, Latabár, Rátonyi, Kiss Manyi, külön megtiszteltetés volt számomra, hogy amíg nála tanultam, a fellépésekre vele mehettam taxival, sőt egyszer egy sajátos Kossuth-díjat is kaptam tőle, ami egy oklevélből és egy húszfilléresből állt.

Nála fedezett fel Czipi néni (aki a Czipfer és König Zeneműkiadó Vállalat igazgatója volt), és elvitt a Vígszínházba Ajtay Andornak bemutatni. Ajtay éppen rendezett egy darabot, nevezetesen a *Hotel Astoriát*, amelyben az akkor Nyugatról visszatért Páger Antal is szerepet kapott. Boldog két esztendő töltöttem el olyan művészek társaságában, mint Bulla, Sulyok, Ruttkai, Benkő, Pethes és mások...

1960-ban Czipi néni újból igazgatta a sorsomat, elvitt az akkor alakult Musical Comedy társulatához, ahol Szinetár Miklós több feladattal is megbízott. Játszottam a *Koldusoperában*, az *Egy szerelem három éjszakájában* és a *Szivárványvölgyben*. Néhány zseniális kolléga: Feleki, Agárdi, Domján Edít, Sennyei Vera...

„ÁTADOM A STAFÉTABOTOT”
KELLÉR DEZSŐVEL
A DOBOGÓN VAGYUNK
CÍMŰ DARABBAN

Két év múlva, szokásomhoz híven, újra váltottam, ezúttal a Déryné Színházhoz igazoltam. Remek szerepek következtek: a *Liliomfi* címszerepe, a *Makrancos hölgy* Petrucciója, a *Vízkereszt* Orsino hercege.

Aztán két év Békéscsaba, majd vissza két évre a Déryné Színházhoz. Majd 1967-től, végleg feladva korábbi elvemet, örök hűséget esküdtem a Vidám Színpadnak, ahol a kabaré műfaj olyan klasszikusaival volt szerencsém játszani, mint Alfonso, Salamon Béla, Horváth Tivadar, Kabos, Kazal, Kibédi

és a nagyszerű konferanszié, Kellér Dezső. Utóbbtól a *Dobogón vagyunk* című kabaréban megkaptam a stafétabotot. Minden más ezzel kapcsolatos állítás valótlan...

1990-ben rendezőként is bemutatkoztam, saját önálló műsorommal, a Zanatóriummal. Bátran vegyítettem a kabarét a kemény rockkal, amelyet ez esetben a fiam, Zana Zoltán és a Sex Action nevű banda képviselt. A sikert bizonyítja, hogy a show-műsorom három évig telt házzal ment.

Harmincnégy évet töltöttem el a Vidámban, nem rajtam múlt, hogy vége lett. Nem én hagytam el a színházat, ő lett hűtlen hozzám.

Azóta önálló show-műsorokkal lépek fel, és előfordulok filmen, televíziókban, szinkronban.

A „halhatatlanságomat” egy önálló CD és kazetta (*Én csak bánatomban iszom* címmel), valamint Kemény György könyve, a *Csodagyerekek és fenegyerekek* biztosítja. 1998-ban kitüntettek a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszttel.

Reménykedem, hogy eljön az idő, amikor egy családi show-műsorban fiammal, Zolival, lányommal, Zitával, aki most 13 éves és a színészi pálya felé kacsingat, valamint unokámmal, Zoéval felléphetek. Címe: Zöme-Zana-Zene-Bona.

Úgy legyen!

Hetvenöt jeles hetvenes

**Ágh István • Avar János • Báger Gusztáv
Bakó Endre • Bakonyi Péter • Balogh Elemér
Bálványos Huba • Baranyay András • Bodor Elek
Borsódy László • Cey-Bert Róbert Gyula
Czegő Zoltán • Csire Gabriella • Dalos Margit
Deák Ferenc • Debreczeny István • Devich János
Dimény Judit • Doszpod József • Dömölky János
Engelmayer Ákos • Felföldi Anikó • Féner Tamás
Forrai Eszter • Földi Imre • Gombár Endre
Granasztói György • Gruber Hugó • Gyarmati Sándor
Hajdú László • Hencze Tamás • Hézső Ferenc
Hoós János • Ittész Mihály • Jakabházy László
Jámborné Balog Tünde • Janáky István • Juhász Előd
Kálmán Attila • Kemény, Tomaso (Tamás)
Koncz Gábor • Kovács Attila • Köves József
Lakatos Iván • Léderer Tamás • Lehotka Gábor
Lóránt János Demeter • Marik Péter
G. Márkus György • Metz Katalin • Mihályfy László
Miskolczi Miklós • Molnár Miklós • Nádler István
Németh László • Nikmond Beáta • Novák István
Ócsai Károly • Orosz Adél • Preisich Anikó
Rákosi Gyula • Sándor György • Simor András
Szarka István • Szeredás András • Szily Géza
Szumrák Vera • Takács Ferenc • Tandori Dezső
Tarjáni Ferenc • Tordy Géza • Tóth Sándor
Török Gyula • Weeber Klára • Zana József**

Ára: 1290 Ft. Előfizetés: 5000 Ft.

Előfizethető személyesen valamennyi postán és a kézbesítőknél, a Magyar Posta Zrt. (1) 303-3440-es faxszámán, a hirlapelofizetes@posta.hu e-mail-címen,

A Napút elérhető az interneten: <http://www.napkut.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-20381185

Folyóiratunk támogatói:

A Nemzeti Kulturális Alap ismeret-terjesztés és környezetkultúra, valamint közművelődési kollégiuma és a Nemzeti Civil Alapprogram